

P. C. CAST & KRISTIN CAST

AUTORKY SÉRIE *ŠKOLA NOCI*

SESTRY ZE SALEMU

ZAKLÍNAČKY POTÍŽÍ

Spells Trouble

Text Copyright © 2021 by P.C. Cast and Kristin Cast

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Dana Křepelová, 2022

Cover © Leo Nickolls, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2556-4 (pdf)

P. C. CAST & KRISTIN CAST

ZAKLÍNAČKY POTÍŽÍ

SESTRY ZE SALEMU

Věnováno Monice Pattersonové,
naší dlouhodobé redaktorce.

Děkujeme, že se za nás pereš. Tahle je pro tebe!

Goodeville

Předmluva

19. července 1692

Salem, Massachusetts

Když začali zkoušet šibenici, Sára Goodeová oči neotevřela. Navzdory tomu, že skalisko Procter's Ledge bylo od budovy soudu, kde Sáru uvěznili, pěkný kus chůze, větřík zvuky pronesl mezi mřížemi horního okna bez skla až k ní. Bylo to strašidelné. Noc roztálo kovové *skříp-cvak* páky, která otevírala padací dveře v podlaze. Hned potom následovalo *buch* pytle písku, jež použili místo padajícího těla. Sarkastické výbuchy smíchu a tlumené poznámky mužů, kteří zkoušku sledovali, na ni jinak tichou nocí dorážely jako bzučení vos.

Dorotka se na úzkém lůžku vedle matky zavrtěla, a tak Sára konejšivě pohladila dítě po zádičkách. Zhluboka se nadechla a naplnila ji chuť rozmarýny. Vztek, který na ně měla, držela na uzdě. Nestačilo, že si vymysleli důvod, aby uvěznili ji, ale do vězení strčili i její čtyřletou dcerku, protože jí na prstíku našli bleší štípanec – *štípanec od blechy!*

Sára už předtím věnovala pozornost znamením, která ji varovala, že je v nebezpečí – krkavci, který jí tři rána po sobě zakrákal do okna – kořenům mandragory, které vyhrabala zplesnivělé – a pak zvláště zajíci, kterého našla na prahu domu mrtvého. Sára ta varování brala vážně a připravila se, ačkoli podcenila, jak

rychle se proti ní obrátí celé městečko nebo jak moc se k obviněním přidá manžel.

Přesto nepanikařila, dokud se za úzkými mřížemi její cely neukázal konstábl Locker vedoucí za ručičku Dorotku – a dokud neotevřel dveře, nepostrčil dítě k matce a neřekl: „Nu, ano, toť pravda pravdoucí. Dítě se z čarodějnictví vyznalo stejně jako její matka a taky se prokázalo ďáblovým znamením. Takže teď bude přebývat s tebou.“ Ten den si Sára uvědomila, že se městečko ze sevření hysterie nedostane. Nebudou rozumní a nedovolí, aby ona nebo její drahé dítě byly osvobozeny – a i kdyby malou osvobodili, kam by šla? Zpátky ke svému otci, který je zradil?

Sára ji musí odsud dostat pryč.

Skříp-cvak! Buch! Tentokrát mužský smích propustoval lehký potlesk.

Dorotka zamumlala matce do boku. Sára začala broukat melodii známé ukolébavky a přitom ji hladila po zádičkách. Běžně dcerce zpívala, ale dneska v noci to neudělá. Dnes v noci Sára dítě ukolébala jen dost na to, aby dál bylo zticha a spalo. Soustředila se totiž hlavně na větvičku čerstvé rozmarýny, kterou pomalu a opatrně rozžvýkávala na vonnou kaši.

Čas se naplňoval. Podle zkoušky šibenice bylo jasné, že dnešní noc je tou poslední předtím, než ji, společně se čtyřmi dalšími – hospodyní Martinovou, Howeovou, Kojnou a Wildeovou – za úsvitu oběsí.

Proč by jinak uprostřed noci podrobovali šibenici zatěžkávací zkoušce?

Sára našpulila plné rty, když jí na mysl vytanula odpověď. *Toť proto, že se jim krutost se strachem smísila.* Úzkoprsí muži, kteří vládli Salemu, nazývali půlnoc Hodinou čarodějnice – ale jinak toho moc nevěděli. Takle ukázka hrané statečnosti měla za úkol

odstrašit Satana, pokud by si to chtěl nakráččet k nim do městečka s vyplazeným rozštěpeným jazykem, aby zachránil ženy, které reverend Noyes nazývá Satanovými služebnicemi. Každou z žen uvěznil v jiné části soudní budovy – aby jim zabránili se spojit a vyvolat svého pána.

Sára si odfrkla. Hlupáci – všichni do jednoho.

Ty další čtyři ženy, které měly viset, nebyly o nic víc čarodějnicemi než reverend Noyes černokněžníkem. *Ať Bůh tomu zrůdnému muži dá pít krev za utrpení, jež způsobil*, pomyslela si Sára. *A já? Pokud jsem něčí služebnicí, pak Matky Země Gaii*. Sára Goodeová nevěřila v Satana o nic víc než v existenci víl.

Skřítíp-cvak! Buch!

Dorotka s každým dalším bouchnutím reagovala méně. Lehce pochrupkávala, zrychlené dýchání se klidnilo, což dalo Sáře prostor se plně soustředit na zaklínadlo. Během té krátké chvíle, kdy vyšly ven ke kadibudkám, aby si ulevily, tajně utrhla větvičku rozmarýny. Zatímco rozžvýkávala rozmarýnu, Sára si dál pro sebe pořád dokola opakovala, co je jejím cílem.

Paměti nezměněná vůně ku pomoci je

Zastírám – žvýkám – měním tě, trojko, třemi a třemi

Abys mysl zastřel spánkem toho...

„Vřísk!“

To kočičí zavřeštění bylo slyšet hned za dveřmi do vězení a společně s hřmotem ze šibenice nahánělo hrůzu, ale pro Sářiny uši byl ten kočičí nářek jako voda pro vyschlou poušť. Jemně zatřásla dcerce ramenem.

Dítě otevřelo mechově zelené oči hned.

Sára si dala prst na ústa. Dorotka přikývla a v očích se jí zračila inteligence. Dítě se nepohnulo. Nepromluvílo. A ani znovu neusnulo.

„Vřiiiiiiiiisk!“

„Pro zuby Pána!“ Konstábl Grant, služebně mladší bachař, jenž během noci chodil od pokoje k pokoji, aby dával pozor na odsouzené, stál u velkého dubového psacího stolu. Položil levný doutník na krbovou římsu a svižně zavřel Bibli, kterou teď držel v kostnatých rukou, a zíral na dveře.

„Vřísk!“

Konstábl si vrazil doutník mezi zuby a dlouhým krokem přešel ke vchodu do vězení, kde se podél zadní stěny nacházely tři malé cely. Jen jedna ale byla obsazená. „Klidte se, plémě Satanovo!“ procedil skrz doutník, když prudce otevřel dveře a zamával do noci Biblí.

Obrovský kocour se kolem něj mrštěně protáhl, chundelaté uši mu nadskakovaly. Tahle šelmička odťapkala přímo k cele, ve které drželi Sáru s dcerkou. Konstábl Grant zabouchl dveře a otočil se, jen aby uviděl, že kocour proklouzl dovnitř. Vyplivl doutník, upustil Bibli a nevěřícně zíral, jak se ta černohnědá proužkovaná šelmička celým tělem otírá o mříž a extrémně přede.

Sára stiskla dceři rameno. Je čas.

Dorotka se ihned posadila, roztáhla ruce v náruč a řekla: „Mami! Odysseus! Toť Odysseus!“ Pak přesně tak, jak si to předtím nacvičily, dítě přiklusalo k okraji cely, kde se posadilo a protáhlo mřížemi obě ručky, aby pohladilo kocoura, který byl tak neobvykle mohutný, že převyšoval bezpočet vesnických psů – a naháněl jim strach.

„Stáhněte to dítě zpátky! Zpátky, povídám, paní Goodeová! Nestrpím tu to plémě Satanovo!“ Konstábl Grant popadl

železný pohrabáč, který pak držel výhrůžně napřažený ve vzduchu a nepřestával jím hrozit předoucímu kocourovi a široce se usmívajícímu dítěti.

Přes kuličku rozžvýkané rozmarýny v puse Sára vypískla v mateřském zděšení a pospíchala k dítěti – a zatímco se konstábl hrozivě tyčil nad mohutným kocourem, Odysseus se podíval Sáře do očí. Přikývla. Kočičí pomocník se zhluboka nadechl a pak se vmáčkl mezi dvě mříže, aby se následně jako korek puštěný pod vodou vyhoupl uvnitř v cele, kde se stočil do kluhobíčka Dorotce na klíně.

Konstábl Grant praštil pohrabáčem o mříže, v obličejí zrudlý, a opakoval: „Nestrpím tu to plémě Satanovo!“

V tu samou chvíli se Sára dostala k mřížím. Vzhlédla k tomu zrudlému mladému muži, jenž byl teď od ní na dosah ruky. Plnou pusou rozmarýny, která byla nasátá záměrem a slinami, mu plivla přímo do obličejí.

Upustil pohrabáč. Ten zacinkal o kamennou podlahu, zatímco Grant vyrážel podivný kvikot a zběsile si otíral zelený sliz, který mu potřísnil celý obličej a naplnil mu usazené oči.

Sára vztáhla ruce a pevně se rozkročila. Celou svou bytostí čerpala zdola, stále hlouběji, pod kamennou podlahou až k plodné zemi pod nimi sílu, která tam spočívala, a brala si z ní stejnou jistotou, jako měsíc tahá příliv a odliv. Cítila, jak jí žár země zahřívá kůži, jak se jí zvedají chlupy na ruku. Pak promluvila naléhavě, sebevědomým hlasem plným autority, jenž mužům ze Salemu naháněl strach natolik, až pocítili potřebu ji oběsit.

*Rozmarýnou z lůna noci rozžvýkanou
Tápat budeš – zrak tvůj půjde stranou.*

Když začala zaklínat, Grant zalapal po dechu. Zatímco se potácel a horečnatě si otíral oči, obličej mu bledl do mléčně bílé. Slepě klopytál dozadu. Kráčel zvláštně – vypadal, jako by se nemohl úplně probudit z noční můry. Sice už těžce dopadl na kolena, ale oči si otírat nepřestával.

*Myšlenky tvé těžké jsou,
Až procitneš, vzpomínky tu nebudou.*

„Satanovo děvko!“ zamumlal a vyskočil na nohy. Sára dál neohroženě zaklínala.

*Do spánku jak do vody hozen,
Dřív však příkazem ti dávám – klíč pusť ten, klíč pusť ten,
klíč pusť ten!*

„Nepodlehnu ti!“ Jak klopytál dozadu směrem ke dveřím, sáhl slepě do kapsy pro klíč. „Čarodějnice! Nikdy se nedostaneš –“ Ztratil nit, protože právě zakopl o Bibli, kterou předtím upustil na podlahu. Padal a rukama při tom máchal ve vzduchu. Pak hlavou narazil na roh psacího stolu a toporně se zhroutil na podlahu. Ruka se mu otevřela a klíče melodicky zacinkaly o kámen.

„Pospěš, Odyssee!“ promluvila Sára na kocoura, který vyskočil Dorotce z klína, znovu se zhluboka nadechl a mezi úzkými mřížemi se protlačil zpátky. Přitápnul ke svazku klíčů, sebral je tlamičkou a donesl k cele. Otevřít dveře Sáře trvalo jen okamžik. S Dorotkou si pospíšily ven. Sára znovu dveře cely zamkla a pak klíče vrátila konstáblovi do hluboké kapsy.

Odysseus jemně zavrčel.

Sára přikývla. „Ano, ano, tak jest. Ale až se vzbudí, nebude si nic pamatovat a cela bude prázdná. Rozhlásí báchor-ku o tom, jak ta čarodějnice Goodeová a její plémě zázračně proletěly železnými mřížemi a zmizely do noci – s největší pravděpodobností na zádech ďáblova oře – což budeš ty, můj Odyssee.“

Mohutný kocour předl, když se jí lísal k nohám.

„Při té jeho báchorce si lidé z městečka spíš rozmyslí, jestli mi jít ve stopách, než kdybych ho svázala a zamkla do cely.“

Odysseus spokojeně zašvitořil, ale to už Sára vzala Dorotku za ručku a otevřela dveře na škvírku.

Noc byla temná, naplněná vůní rozmarýny. Ani lístek se nepohnul. Sára netrpělivě čekala na další děsivé šibeniční *skříp-cvak! Buch!* Jak přepokládala, hned po tom následoval mužský smích a potlesk, který přehlušil všechny zvuky, jež by mohla při útěku z vězení s dítětem a oddaným starým dobrým pomocníkem udělat. Drželi se u zdi soudu a pak přebíhali ze stínu do stínu pryč ze středu města.

„Mami! Mami!“ zašeptala Dorotka naléhavě a zatahala matku za ruku.

Prakticky bez zastavení se Sára sehnula a zvedla dcerku do náruče. „Co je, malá lásko?“

„Jdeš špatně.“

Sára nejdřív přeběhla přes další prašnou cestu kolem dvou šindelových domů, než jí odpověděla. „Jdeme do nového domo-va – a ten je velmi, velmi daleko.“

„Půjde otec s námi?“

Sára zatnula zuby. Pohládila dcerku po ukoptěných kudrli-nách a držela na uzdě svůj hněv. „Ne, lásko. Tvůj otec nás ne-ochránil. Takže to teď až do konce věků bude můj úkol.“

Vedle nich Odysseus zašveholil nahoru na Sáru. Usmála se a opravila se: „Můj a Odysseův.“

Dorotka nasadila střízlivý výraz a najednou vypadala, že jí je mnohem víc než čtyři roky. „Budeme se chránit navzájem.“

„Ovšem, bude tomu tak, malá lásko. Bude tomu tak.“

Když se ti tři uprchlíci konečně dostali do ovocného sadu, který rozdělával západní Salem od polností a lesů za nimi, světlo před svítáním už zbarvovalo oblohu do šedi hrdliččiny náprsenky. Sára zpomalila a nechala Dorotku, aby šla vedle ní. Odysseus klusal vedle nich, zatímco se proplétali mezi stromy obtěžkanými ovocem, na cestě k nejstarší ze všech jabloní.

V srdci sadu Sara s úctou přistoupila ke starodávné jabloni. Položila ruku na drsnou kůru a zašeptala: „Radostné setkání, stará přítelkyně. Vzdávám za tebe díky naší velké bohyni Gaie.“ Sára se usmála, když se listy nad ní zatřepotaly v odpovědi navzdory tomu, že líný noční větrík už dávno utichl. Přešla na severní stranu jabloně, kde ze země vystoupily dva masivní kořeny a utvořily písmeno V jako u virgule. Pak se spustila na kolena a s pomocí ostrého kamene začala hrabat díru.

Netrvalo dlouho a prsty nahmatala menší dřevěnou truhlu. Sára se neobtěžovala ji vytáhnout ven. Místo toho ji očistila od hlíny, otevřela víko a vytáhla mošnu, kterou tam zahrabala den předtím, než si pro ni přišli. Měla v ní své poklady – prostředky, jimiž si zajistí novou budoucnost: cestovní plášť pro sebe a Dorotku, oblečení na převlečení, kožený váček obsahující každou minci, co kdy ušetřila, a knihu zaklínadel, jež vypadala jako modlitební knížka. Pod knihou byl kousek látky, pečlivě nabarvený do mechově zelené barvy očí její dcerky. V látce byla plechová krabička se solí a vzácný opál velikosti vlašského ořechu, který se v bledém světle před svítáním líně třpytil.

„Posaď se tady u paty stromu, malá lásko,“ řekla Sára dcerce, zatímco sypala po obvodu starodávné jabloně sůl. Pak se s Dórotkou u nohou a Odysseem po boku třikrát zhluboka nadechla, přidržela si opál uprostřed čela a začala zaříkat.

*Kamenem a solí tebe vzývám,
Od stromu čistého zjev mi, kde se cesta má skrývá.
Gaió, bohyně dobra, lásky, práva plná,
Do tebe důvěru svou vždy skládám.
Zapřísahám tě, cestu svou mi zjev,
Vůli tvé se podvolím – včera, zítra, dnes.
Ved' mě na místo, kde moc plane,
Kde strach tvým dcerám už nikdy nepovládne.*

S posledním slovem zaklínadla zavřela Sára oči a představila si, že vyhlédla ze svého vlastního čela do planoucího opálu a dál za něj – až do kouzla, které se tím otevřelo.

„Ach, buď požehnaná, bohyně! Děkuji ti, Gaió! Děkuji!“ Slova se ze Sary hrnula, zatímco se ze země v sadu zvedlo zelené světlo. Smaragdová čára zpod jejích nohou mířila na západ. Jak Gaiina moc a síla proudily opálem, aby se Sárin vhléd zesílil, cestička zářila, pulzovala energií a v dálce byla čím dál silnější. Sára cítila, jak ji siločára k sobě táhne, jako by k ní byla uvázaná.

Otevřela oči a sklonila uctivě hlavu. „Budu tvou cestu následovat – teď i jindy. Požehnaná buď, Matko Země.“ Políbila střed opálu a otočila se ke starobylému stromu. Pak si stoupla na špičky a vtláčila drahokam do skuliny v kůře. „Děkuji ti, Matko jabloní. Nikdy nezapomenu, jak jsi stála na stráži mojí budoucnosti.“ Listy nad hlavou jí znovu zaševlily v odpověď.

Nakonec posbírala všechny věci, znovu zahrabala prázdnou truhlici a – s dcerčinou ručkou ve své a starým dobrým kocourem po boku – Sára Goodeová přerušila kruh soli a vydala se na západ po siločáře síly a moci, která jí jako tlukot srdce pulzovala pod nohama.

Současnost

Městečko Goodeville, Illinois – Okrsek Salem

Kapitola první

Jezero u městečka Goodeville jako by vypadlo z pohlednice. Lemovaly jej stromy a písčité břehy, které se postupně svažovaly do křišťálově modré vody. Vždycky vypadalo dobře, ale dneska bylo jaksi ještě hezčí. Možná to bylo kvůli tomu, že dnes měla Hunter Goodeová šestnácté narozeniny. Nebo možná proto, že Hunter hledala záminku, jak oddálit své povinnosti. Každopádně si to nakráčela k vodě s ručníkem v ruce, vysoukala se z trička a krátasů a právě teď se brodila tou poklidnou modří.

Naskočila jí husí kůže. Dívala se dolů na nohy, zatímco ji postupně pohlcovaly něžné vlnky. Voda jí už sahala až po vysoký límec vršku plavek, ale pořád si viděla na prsty u nohou, na ta rozmazaná bledá kolečka na písku barvy velbloudí žluté. Pár dalších kroků a byly pryč, spolkla je sytá námořnická modř hluboké vody a Hunter se teď ve vodě vznášela.

Zvedla nohy, natáhla ruce, zaklonila hlavu a zavřela oči před pronikavým slunečním svitem. Zatímco plula na zádech, uši se jí potopily pod vodu. Tlumené šumění vody je aktivní druh ticha. Ten druh ohlušujícího ticha, při kterém usínáte spíš na rozkaz, než že by se vám chtělo. Ale Hunter tohle prudké ticho

vždycky vítala. Bránilo jí v myšlenkách. Ještě lépe, bránilo jí ve vzpomínkách.

Vodou zavířil motor člunu a s řevem projel Hunteriným sněním. Zaclonila si oči a potopila nohy zpátky do hloubky. Červeno-černý člun obkroužil vzdálenější část jezera, než se zase vrátil do jeho středu. Trup lodi plácal o vodu, když skákal po vlastních napěněných vlnách. Jak loď zpomalovala a houpala se na zvlněné hladině, ze člunu vybuchovaly sborové výkřiky nadšení a hraného zděšení.

Vlna pleskla Hunter do obličeje. Otřela si oči a pak se se zamhouřenýma očima podívala na pasažéry člunu. Na těch pět pasažérů. Hunter zamrkala, aby z očí dostala vodu. Pět mužských pasažérů. A jeden z nich mával na –

„Ahoj!“ Ten, který jako jediný neměl tričko, se postavil na řadu sedadel a máchal ve vzduchu rukama jako husa křídly. „Chodíš na střední v Goodevillu, že jo? Fandíš Mustangům.“

Proud přitáhl člun k Hunter blíž. Zírala na těch pět kluků, kteří se na ni teď dívali v očekávání, že jim odpoví. Otevřela pusou, aby něco řekla, ale žádná slova nevyšla. V krku měla knedlík a krev jí tepala v uších. Potopila se pod vodu a plavala zpátky do bezpečí na písek, k ručníku a oblečení, které ze sebe stáhla, když si byla jistá, že se nikdo nedívá. Plíce toužily po kyslíku, ale plavala dál. Slyšela, jak se chechtají. Přehlušilo to tep jejího srdce i to ohlušující ticho. Na konci základky si všichni nejmíc utahovali z ní. O dva roky později nečekala, že tomu bude jinak.

Plíce donutily Hunter vyplavat nad hladinu. Zalapala po dechu, z jezera vylezla po čtyřech a na ručníku a pečlivě složeném oblečení málem zkolabovala. Nechtělo se jí se otočit a podívat se za sebe na loď, na kluky, vidět je, jak si na ni ukazují

a jak na ni zírají, ale musela to udělat. Vtip neskončí, dokud se neotočí.

Oči jí pálily. Slzy setřásla. Pláč to jenom zhorší. Rychle vzala z hromádky úzký provázek, stiskla v sevřené dlani zářící přívěsek ve tvaru T a pohledem přejela přes opadávající vlny zpátky ke člunu. Kluci tancovali. Další si sundal tričko a teď s ním točil nad hlavou. Hudbu dali ještě hlasitěji a ve chvíli, kdy se rychlé staccato rytmu dostalo k Hunter, motor zařval a všichni odjeli.

Prerývaný dech ze sebe vyrážela sípavě. Padla na kolena. Nemáli se. Alespoň ne jí. Pak začala plakat, ale nebránila se tomu. Slzy jí padaly na břeh a barvily písek do tmavšího odstínu snědé barvy. Možná, že nadcházející kapitola v jejím životě bude jiná.

Osušila si oči, zabalila si vlasy do ručníku a natáhla si kraťasy na spodní díl plavek. Když si hodila tričko přes rameno a vykročila směrem k doku, houpal se jí z prstů na ruce přívěsek. Zase byla sama a byla za to ráda.

Ošlehaná prkna mola vrzala, než se dotrmácela k řadě třech velkých lehátek a zápisníku z nepravé kůže, který tu nechala, když dala přednost modrým vodám jezera. Hunter zatřásla vlasy, nedbale osušenými ručníkem, a vytáhla si je do vysokého culíku, jenž byl pro ni typický. Pak si natáhla tričko a zhroutila se na lehátko. Otevřela zápisník. Utáhla si přívěsek kolem krku. Prsty ho pohladila a zírala dolů na prázdnou stránku bez linek, pod jasným dubnovým sluncem tak bílou, až to člověka vyvádělo z rovnováhy. Vytáhla propisku z držáku zápisníku a cvakala jí. Za ty tři týdny od chvíle, kdy se stala majitelkou zápisníku z nepravé kůže, zvládla pod své jméno napsat akorát jednu větu, kterou vymazala, napsala znovu, znovu vymazala a nakonec na počmáranou stránku napsala černým fixem Hunter Goodeová.

Ne, že by předtím svoje jméno napsala špatně, prostě jí to jen... nesesedělo.

Přesně to teď drželo Hunter zpátky. Nic z toho, co chtěla říct, neznělo tak, jak by mělo. Měla za úkol napsat další geniální americký román, a když si v tom roztomilém papírnictví na Hlavní třídě zápisník kupovala, myslela si, že touhle dobou už bude asi tak v půlce. Už se ale rozhodla, jak se bude román jmenovat, stejně jako kdo budou postavy. Copak na tom nebylo právě tohle to nejtěžší?

Hunter promnula zářící šperk, který jí visel ze šňůrky kolem krku. Těch pár temp v jezeře jí mělo pročistit hlavu, ale jen to rozvířilo pocity, jež se zoufale snažila držet pod pokličkou. Tmavé fialovorůžové jádro přívěsku se stáčelo jako vír. Vždycky se tak stalo, když se cítila popleteně, jako by její zmatek fungoval jako mixér a její tělo jako zdroj energie, a rozvíjející se schopnost kouzlit z toho tvořila fialovorůžový mléčný koktejl.

Přitlačila si vířící se drahokam do dlaně a vzhlédla k obloze. Nad jezerem se vznášela načechraná bílá oblaka. Bylo jich tam příliš mnoho na to, aby teď byla schopná na bledé modři oblohy rozeznat sinálý otisk měsíce. Bez měsíce, *jejího* měsíce, denní doba často Hunter připadala jako Nemesis. Nikdy neměla odcházet z domu bez svých tarotových karet.

Povzdechla si a pustila přívěsek zpátky na hrudník. Přestal se uvnitř točit hned, jak jí vypadl z prstů. Zvláštní, že nebyl schopný reagovat na její kouzelnou moc přes vrstvu bavlny. Možná, že tolik moci zase neměla. Uhladila několik nití, které se vyježily z provázku, na němž přívěsek visel. Po dnešní noci bude prakticky kouzelnou mocí přetékat natolik, že jí už žádné tričko stát v cestě nebude.

Z ostrého, štěbetavého zamňoukání se zježily Hunter vlasy na zátylku. O několik vteřin později vyskočila na druhou stranu lehátka hnědo-černo-bílá mainská mývalí kočka. Stočila se jí u nohou a zívla, špičky ostrých zubů se jí zatřpytily ve slunci. Natáhla velké tlapy a hnětla Hunter holeň. Xena se vždycky objevila někde ve městě, aby se podívala, co Hunter dělá. Hunter dělalo to, že ji kočka sleduje, stejnou měrou radost i starost.

„Díky, že mi pomáháš se soustředit, Xeno.“ Přiložila hrot propisky na bílou stránku. Po všech těch týdnech se do toho konečně pouští. Napsala okrasným psacím písmem slovo *název* a nad písmenem A udělala dokonalou kometu.

KDYŽ POVSTÁVÁ TEMNOTA.

Napsala to tiskacím písmem, ale dlouhá písmena A tentokrát nijak neozdobila. Od této chvíle jde už o vážný spisovatelský počín. A teď má název knihy hotový. Sama pro sebe přikývla a ta tři slova podtrhla. Jo, tím se to teď už navždy vytesalo do kamene.

Cvakla propiskou o bradu a naklonila se dopředu, aby prsty pročesala hebkou kočičí srst. „A pak tu mám hlavní postavy, Maisie a Mitchella, kteří všechno překonají a hluboce se do sebe zamilují...“ Hunter se dívala do dálky za molo na zčeřenou modrou hladinu jezera a dál drbala Xenu. „Možná, že to kvůli nim nemůžu psát...“ přemítala. „Maisie a Mitchell...“

Prsty ji zabrněly, když se jí myšlenky rozutekly. Maisie a Mitchell za tím nebyli. Byl za tím dnešní večer, kterému patřilo první místo na jejím seznamu *Věcí, na něž nechci myslet*. Měla to tak poslední tři týdny. Obřad zasvěcení a brána... bylo toho *tolik*. Život se jí má změnit nádherným a kouzelným způsobem, ale i tak, změna je přece jen velká věc. Změny jsou těžké. A Hunter si nebyla jistá, jestli je na ni připravená.

Xena nespokojeně zamňoukala, když se jí na hřbetě Hunteriny prsty zastavily. Hunter zakroutila hlavou, zahнала pochyby, aby se mohla soustředit na to, co právě dělá. „Co kdybych změnila Maisie a Mitchella na Maisie a *Madison*?“ Hunter ta jména napsala pod název, a než obrátila pozornost zpátky k rozvrkované kočce, každé z nich dvakrát podtrhla. „Copak se neříká, že máte *psát o tom, co sami znáte*?“

Molo zavržalo a Xena nastražila uši kolmo k hlavě. Pleskání žabek bylo slyšet čím dál blíž. Emily Parrottová zamávala, ale sukně slunečnicově žlutých šatů se jí ve větríku vzedmula a zamotala se jí mezi nohy. „Zatracená příroda!“ zasyčela, pak si dala sluneční brýle na hlavu a vytáhla dlouhou hedvábnou látku. „Vy Goodeovic a ta vaše divná posedlost *chtít být pořád venku*.“ Odmlčela se a srovnala si řemínek neónově růžové kabelky. Pak pokračovala: „Ve městě existují naprosto vhodné podniky, kde bys mohla pořádat *tu nejlepší* narozeninovou oslavu. Místa, která mají klimatizaci a wifinu zadarmo, díky čemuž by se ta trapná večerka o půlnoci dala lépe snášet.“ Nakrčila nos a naklonila na stranu špičatou bradu. „Teda ale spoň co se týče mě.“

Hunter zavřela zápisník a pevně ho zabezpečila přezkou, kterou našla v mámině košíku Kuchyňských čarodějných kouzel. „Em, vždyť i tak to bude ta nejlepší oslava. I bez klimatizace i wifiny, a i když to zabalíme o půlnoci.“ Hunter se stáhl krk a prsty přejela po nejsilnější části přívěsku.

Než si stačila Hunter přitáhnout mohutnou mainskou mývalí kočku k sobě, Xena seskočila z lehátka a vydala se k Emily.

Obsah Emiliny kabelky o sebe zacinkal, když hodila kabelkou směrem ke kočce. „Jestli mi nepůjdeš z cesty, stáhnou tě z kůže a udělám si z tebe šálu.“

Mourovatá kočka se nahrbila a zasyčela. Huňatým černo-hnědo mramorovaným ocasem mrskala ze strany na stranu jako muškařským rybářským prutem.

Hunter hodila zápisník a propisku na prázdné místo, vstala a sebrala ten balíček naježené načechnosti do náruče. „Nic se neděje, Xeno,“ zamumlala a poškrábala kočku za ušima a po hustých štětinkách na špičatých uších. „To je jen ta stará potvora Emily Parrottová. A z tebe by si nikdy šálu neudělala.“

Emily kýchlá do smotaných šatů a promnula si usazené oči. „To teda udělám, čičo. Jen se neboj.“ Další kýchnutí. „Víš, že mám alergii, a snaží se mě zabít.“ Otřela si nos do šatů a zamračila se. „Vidíš?“ Ukázala v natažené ruce látku šatů jako důkaz. „Z té kočky ze mě kape!“

Jak ji Hunter drbala pod bradou, Xena jí pod prsty rozrála. Tahle kočka se po městečku Goodeville plížila už dávno předtím, než se vůbec Hunter narodila. Monitorovala ho celé i s jeho pěti tisíci obyvateli. Xena byla dokonce při tom, když na tento svět Hunter přišla – tiše a s velkýma laníma očima (nebo tak to tvrdí máma), před patnácti lety, tři sta šedesáti čtyřmi dny, devatenácti a půl hodinou. Ale kdo by to počítal?

Kočí tělo vibrovalo předemím, zatímco ji Hunter hladila po zádech. „Měla bys už jít, Xeno.“ Hunter ji políbila na hnědo-bíle mourovatou hlavičku. „Díky, že ses zastavila.“

Xena se ještě naposledy otřela hlavou Hunter po bradě a vyskočila jí z náruče. Přistála u Emilyných zaťatých nohou v žabkách, švihla pohledem nahoru na vysokou, štíhlou brunetku, a než odťapkala na konec mola, zasyčela na ni.

„Klid se, čičo!“ zakřičela Emily, akorát když Xena skočila na pevnou zem a začala se proplétat divoce rostoucím kvítím, které

lemovalo břehy. „Ta kočka je prakticky pes, jak za vámi s tvojí ségrou pořád všude chodí.“

Hunter sebrala zápisník a tužku, než se zase svezla na pohovku. „Fakt by se jí moc nelíbilo, co o ní povídáš.“

„Je to kočka. Teda pokud tvoje máma neovládá nějaké zaklínadlo na to, jak *s kočkami mluvit*, Xena nemá o tom, co říkám, ani páru.“ Emily pustila tašku na zem a ta na molu přistála se zacinkáním. „Ne, že by mě překvapilo, kdyby tvoje máma *fakt* takový kočičí zaklínadlo ovládala. Vždyť té kočce už *musí* být tak asi milión let...“

Hunter si vybírala špičku zpod nehtů. Existují věci, které by neměla vědět ani Emily.

„Panebože, tvoje máma takový kočičí zaklínadlo zná!“ Emily si skopla z nohou žabky a zatlačila je pod lenošku vedle Hunter. „Nemůžu uvěřit tomu, že jsi mi nic neřekla! Vysyp to!“

Řvoucí reproduktory blížícího se člunu s vodními lyžemi zachránily Hunter před lží, kterou by ani nemusela vyslovit, a Emily už by ji prokoukla.

Emily zkoprněla. Naklonila dlouhý krk tak, aby měla lepší výhled na to, kdo v lodi jede. „No, to se na to podívejme.“

Hunter si zastrčila bradu za tričko a pak sledovala, kam se Emily dívá. Ta červeno-černá loď byla zpátky. V ní stálo pět kluků a pohupovali se do rytmu pulzující hudby. Jeden z těch bez trička si sedl na bobek. Na slunci probleskovaly stříbrné plechovky, které po jedné házel každému ze svých kamarádů .

Emily si stoupla na špičky a po bronzově hnědých ramenou si stáhla úzká ramínka šatů. Kdykoli vytáhla svůj půvab, přitažlivost se z ní linula jako míza z navrtného stromu.

Hunter si okusovala vršek nehtů a sledovala, jak po jednom přestali kluci hopsat a otočili se čelem k molu jako hlouček

surikat. Do krku se jí vrátil knedlík a svezla se hlouběji do lehátku.

Emily pokračovala ve vystoupení, rovnala si vršek bikin bez ramínek a stahovala si z úzkých boků šaty, které jí pak na zemi kolem nohou vytvořily hromádku. Ani jednou se nepodívala na loď, kluky nebo na Hunter. Byla tam sama. Jako ostrov, co si užívá vlastní krásy. Neobtěžovala se spadlé šaty ze země zvednout. Místo toho z jejich středu vystoupila a usadila se na pohovku. „Já prostě krásné výhledy zbožňuju, ty ne?“ Posunula si sluneční brýle dolů na oblou špičku nosu a dlouze se zadívala na člun.

Hunter prsty přejela po přívěsku. „Jsem Hunter, ne Mercy.“ Řekla ta slova bez rozmyslu. Tuhle frázi pronášela ze všech nejčastěji. Byla to věta, kterou obvykle utínala konverzaci.

Emily s povzdechem přejela Hunter očima. „No, to nejsi.“ Emiliny zlaté oči přejížděly po Hunterině vlhkém culíku, zavřeném zápisníku, bílém tričku bez potisku a obyčejných džínových kraťasech. „Možná, že ostatním identické připadáte, ale znám vás obě už od druhé třídy. Navíc, Mercy by se nikdy nenechala vidět bez toho...“ Emily máchlá před Hunter rukou v gestu, které obsáhlo každičkou její část, „aby všechny oslnila. Tvoje ségra by taky nepřišla o půl hodiny dřív na vlastní oslavu.“ Natočila si na prst dlouhou kudrlinu. „Chci tím říct, že Mercy prakticky oslavu *představuje*, takže dokud nedorazí, stejně nejspíš oficiálně nezačneme.“

Hunter si vytáhla bradu z trička a sevřela si zápisník na prsou. Tiskl se jí na přívěsek Tyra, severského boha války, který si schovala za výstřih. Vrátila se k okusování nehtů, zírání na člun a na to, jak se sluneční paprsky odráží od jemně pulzující hladiny na jezeře. „Proč jsi ale přišla tak brzy ty, Em?“

Emily si s obtížemi zdvihla tašku na klín a vytáhla z ní do sebe naskládané červené plastové kelímky. „Máma právě přiletěla z Washingtonu, DC, ale táta odjede na nějakou hnusnou balzamovací konferenci do LA až za pár dní.“ Vytáhla si jeden kelímek pro sebe a pak celý komínek podala Hunter. „Takže mám doma oba rodiče. Jsou ve stejném prostoru v tu samou dobu. A všichni víme, jak pěkně jim to spolu jde.“

Hunter zírala na ty plastové kelímky na alkohol v barvě červené stopky a polkla. Nechtěla si ho vzít. Taky ale nechtěla být nezдовоřilá. „To mě mrzí, Em,“ řekla a jeden si vzala.

„Nemusí. Dělaljí si to sami.“ Emily potrásla hlavou a položila komínek kelímků na molo. Pak znovu sáhla k sobě do tašky. Ramena se jí vrtěla, když z ní tahala skleněnou láhev, ze které pak odšroubovala víčko. „Připijme si na rozvod.“

Hunter se zašklebila. „To je vodka?“

Emily svraštila obočí. „Vzala jsem i další věci, kterými si to můžeme říznout. Nejsm neandrtálec.“ Bezbarvá tekutina zaklokotala, když Emily nalila trochu do Hunteřina a pak větší množství do svého kelímku. „Mám tady pomerančový džus, tonik, brusinky nebo něco, na čem je napsané citrónový spritz, což jsem vzala mámě z miniledničky...“ Pokrčila rameny. „Vyberte si, co budete pít, slečno Goodeová.“

Hunter se stáhl žaludek. „To je dobrý. Prostě ti to budu držet, než si budeš chtít zase nalít.“

„Povol ty stažený pŭlky, H. Vždyť víš, trochu života do toho umírání.“ Emily vytáhla plastovou láhev pomerančového džusu a nalila ho sobě a následně i Hunter mnohem míň než předtím vodky. „Jako někdo, komu je šestnáct už asi tak šest měsíců, ti dám radu.“ Usrkla si, zašklebila se a pak si usrkla znovu. „Kluci, holky, *všichni* chtějí být s holkou, která je uvolněná a v pohodě,

ne ztuhlá a v křeči. Podívej se na Mercy. Má Kirka, protože je divoká, bezstarostná a divná, ale v tom nejlepší smyslu, třeba jako létající drak nebo jednorožec.“ Znovu se napila a naznačila Hunter, aby udělala to samé. Pak se opřela zády do lehátka.

„Ať už Kirka máme doopravdy rádi, nebo ne, nic to nemění na faktu, že lidi chtějí tohle.“

Hunter si obrušovala okraj roztrženého nehtu o kraťasy. „Lidi chtějí létající jednorožce?“

„Přesně tak.“ Emily se zakřenila a na jeden zátah dopila zbytek kelímku. Pak zaklepala na ten Hunterin, čímž se jeho do oranžova obarvený obsah zhoupl z jedné strany na druhou, až to Hunter vyšpláchno na prsty. „Přidám ti do toho trochu brusinek. Udělám ti to trošku míň brutus,“ řekla Emily, která se příliš soustředila na obsah svojí kabelky, než aby si všimla, co provedla.

Hunter si ruku osušila o lem trička. To, že měla Hunter na sobě obyčejné bílé tričko bez cákanců barev, třásní nebo třpytek, ještě neznamenal, že nemá svou vlastní osobnost. Znamenalo to, že je jiná než její sestra. A jí se líbilo být jiná než Mercy. Znamenalo to, že tady pro svoji impulzivní sestru, co se namočí do každého problému, může být. Kdyby byly nezodpovědné a spontánní obě, celé město by skončilo v plamenech. Vyvažovala Mercy a ona zase ji. Společně byly dokonalé, dokonalé jedna pro druhou. Jax tohle o dvojčatech chápal. Někdy měla pocit, že to byl jediný kamarád, který to viděl.

Emily špláchno Hunter do kelímku jasně červený džus, zírala na ni a čekala. Hunter zvedla kelímeček k ústům a zavřela oči. Vonělo to po lihu na nohy a přesnídávkce. Obrátila do sebe celý kelímeček a polkla. Tekutina jí páčila v krku, pak jí sklouzla

v plamenech do žaludku. Vykulila oči a hodila kelímkem po Emily. „To je – strašný,“ řekla a zakuckala se.

„No jo, no.“ Emily pokrčila rameny, lokla si a znovu se soustředila na člun plný kluků. Zajásala nahlas, když si další z nich sundal tričko a zatřásl tmavými vlasy. „Taky tak zbožňuješ sledovat zvířata v divočině?“ zeptala se a opřela se o Hunter.

Ten kluk se teatrálně uklonil, pak došel ke kraji člunu a skočil do vody.

„Nejsou tady od toho, abys po nich házela očima, Em. Jsou to lidi.“ Hunter si přiložila nehet k ústům a zašklebila se. Prsty jí byly cítit po alkoholu.

Emily mrkla na Hunter zpoza okraje kelímku, jako by čekala, až ten vtip dopoví.

Hunter si povzdechla. „Jsou to lidi, kteří si tady užívají jezera stejně, jako si ho užíváme my.“

Emily vyšpulila napomádané rty a rovnala si dlouhé nohy, dokud se na lenošce nenatáhla jako kočka. „Ale já očekávám, že se na mě budou dělat oči.“ Strčila si brýle zpátky na nos a vyšpulila rty znovu tak, až se jí podařilo nasadit dokonalý výraz kachny.

Hunter na hrudníku pocítila takové to uklidňující teplo, které se objevilo, kdykoli byla nablízku její sestra. Jako by si v zimní den, kdy zrovna sněží, dala svůj první hrnek horké čokolády. Byl to jeden z nejlepších pocitů na světě.

„Mercy je tu,“ řekla Hunter, když přicvakávala propisku na přední desky zápisníku. Další den, kdy bylo její psaní bez výsledku. Alespoň jí to bohatě vynahradí dnešní večer, pokud dokáže sebrat dost odvahy, aby prošla půlnočním obřadem.

Emily pozvedla kelímek k obloze a naklonila bradu ke slunci. „Jdeme pařit!“

Kapitola druhá

„Jdeme pa-říit!“ Mercy zbytek cesty po molu došla tanečným krokem až k místu, kde její nejlepší kamarádka a sestra ležely natažené na lenoškách. Zvedla ruce nad hlavu a vlnila boky dopředu a dozadu v klasickém rytmu břišních tanců. Šátek s penízky, uvázaný nízko na bocích, se jí jako voda čeril na *boyfriend* džínách, na které *měsíce* ručně vyšívala větvičky vinné révy a květiny. Místo trička měla na sobě retro tílko se zavazováním za krkem – ve stejné růžové barvě jako šátek kolem pasu, a přes ramena jí volně padaly husté tmavé vlasy – tak je nosila nejraději. Přes rameno měla přehozené velké žebadlo z vydělané kůže a narážela do něj bokem jako o tamburínu. Mercy se cítila stejně dobře, jak vypadala. Věděla, jak jí to sluší, protože Kirk Whitfield – a většina týmu amerického fotbalu, která s nimi k molu přišla – z ní nemohli spustit oči.

„Jdeme pro ty červené kelímky!“ zavolal Kirk a pak odběhl se zbytkem bandy pro soudek piva.

„Jasňačka!“ řekla Mercy, poslala mu vzdušný polibek a s dunivým plesknutím upustila kabelku do prázdného lehátka.

„Holka, ty džíny jsou *pecka!*“ řekla Emily, když se pomalu zvedla z lenošky, na které se slunila, a ohnula se, aby Mercy namíchala pití, čímž pěkně ukázala svůj pevný zadeček. Fotbalisti, kteří neodklusali pro soudek za svým rozehrávačem, se postavili do hloučku u mola za Mercy a začali skandovat.

Mercy se otočila a přimhouřila na to stádo fotbalových ovčí očí. „Zatracený pitomci! Je to jen holka v bikinách. Seberte si ty jazyky ze země. Soudek je támhle u táboráku, který je potřeba zapálit, abychom si mohli opéct klobásy a žužu. Takže ho jděte zapálit nebo udělám čáry-máry-fňuk a místo těch vegetariánských klobás si dáme ty o něco masitější.“ Mercy zvedla ruce a namířila prsty fotbalovému týmu těsně pod úroveň pasu. Jak předpokládala, hráči se rychle stáhli – odešli k soudku, hromadě naštipaných třísek na podpal a dříví, rovnali své vlastní neveganské klobásy a vysílali k ní kradmé pohledy, jako by si nebyli tak úplně jistí, jestli si dělá legraci.

„Víš, že máma by ti dala přednášku o tom, že je takhle škádlit nemáš. Řekla by: *Co do světa vysíláš, to se ti vrátí, a to platí pro myšlenky, skutky i energii.*“

Mercy se otočila na svoje dvojče a uličnický se zakřenila. „Pravda, ale Abigail tady teď *není*.“ Popadla svou sestru do náruče – byl to její nejoblíbenější člověk na světě, i když se máma držela těsně za ní. „Všechno nejlepší k narozkám, sestřičko!“

„To, že jsi starší o tři minuty, ze mě tvoji *malou* sestřičku fakt nedělá.“ Hunter tak zopakovala větu, kterou pronášela už od nepaměti, ale i ona sestru objala a zašeptala: „Všechno nejlepší k narozeninám.“

„Ó, dvojčátka se mají ráda.“ O několik metrů za nimi na molu se vysoký, tmavovlasý hráč fotbalu usmál na sestry tím svým obvyklým úsměvem plným křivých zubů.

Hunter se hned z objetí stáhla a rychle padla svému nejlepšímu kamarádovi do náruče, jako by ho neviděla ještě před několika hodinami ve škole.

„Jaxi! Konečně! Myslela jsem si, že už nedorazíš.“

„Promiň. Měl jsem tu být dřív, H, ale trénink fotbalu byl peklo, a pak jsem taky kvůli tobě nespouštěl oči z poštovní schránky.“ Odmlčel se a teatrálně vytáhl zpoza zad menší obdélníkovou krabičku. Byla zabalená do šustivého modrého papíru s hvězdičkami a zavázaná stříbrnou mašlí. „Dárek k narozeninám! Fanfáry, trubte!“

„Jééé! To jsi neměl, ale jsem ráda, že pro mě něco máš!“ vypískla Hunter a zhoupala se na špičkách.

Emily strčila Mercy do ramene. „Vždycky mi bude připadat divný, že nejlepší kámoš tvójí ségry je kluk.“

Mercy pokrčila rameny. „No, od tebe jako *své* nejlepší kamarádky čekám, žes mi našla úžasný dárek plný takové *girl power*, že vedle něj ten Jaxův splyne s pozadím.“

Obě dívky sledovaly, jak Hunter krabičku trhnutím otevřela a pak zaječela radostí, když držela v ruce nádherné plnicí pero vyrobené z něčeho, co se zdálo, že svítí vlastním světlem.

„Panebože! To je opál! Dal jsi mi pero z mého nejoblíbenějšího minerálu! Jsi *nejlepší*, Jaxi!“

Mercy se podívala na Emily a s očekáváním k ní natáhla ruku. „Obdaruj mě.“

Emily pokrčila rameny a podala jí plastový kelímek, který jí právě nalila. „Všechno nejlepší!“

Mercy si kelímek vzala, přičichla si k němu a usrkla si. „To je vodka s brusinkami.“

„Vždyť jo, ne?“ řekla Emily. „Tvoje nejoblíbenější!“

„Em,“ povzdechla si Mercy. „Na zimní slunovrat se budeš muset polepšit. Nemůžeš si dovolit, aby kluk rozdával na Vánoce lepší dárky než ty.“

Emily vyšpulila spodní ret. „Ale tohle máš přece nejradši.“

„Pravda, takže dostáváš body za nejlepší kamarádku, že to víš.“ Mercy podala kelímek zpátky Em. „Které ale ihned ztrácíš, protože tohle vypít nemůžu – ne dneska večer. Vždyť víš, že se s H dneska večer, už za několik hodin, máme potkat s mámou, abychom to oslavily jako zvláštní příležitost v rodinném kruhu – nemůžu tam dorazit nalitá. Musím se držet piva – a to ještě opatrně.“

„No jo, zatraceně. Pardon,“ řekla Em. „Ještě, že moje jiskřivá osobnost je darem sama o sobě.“

„Ta rozhodně nezapadne.“

„Mercy, není to dokonalý?“ mávala Hunter perem kolem sebe.

Mercy se na sestru zakřenila. „To je.“ Vzhledla ke klukovi, který byl pro její sestru nejlepším kamarádem už od druhé třídy, a podělila se o ten úsměv i s ním. „Skvělá práce, Jaxi. #trefadocerneho.“

„A tobě jsem sehnal tohle.“ Jax si prsty projel černé vlasy a hodil po ní droboučným plastovým sáčkem.

Mercy ho otevřela a vytáhla z něj placku, na které stál citát: „*Nežádám pro své pohlaví o laskavost. Jediné, co od svých bratrů chci, je, aby nám přestali šlapat na krk.*“ – Ruth B. Ginsburgová. Vzhledla k Jaxovi. „Strašně se mi to líbí. Vážně, díky, Jaxi!“ Mercy si tu placku přišpendlila na svoji obří kabelku a pak pevně objala nejlepšího kamaráda svojí sestry, čímž ho zahalila do své typické vůně jarních lilií. Zakřenil se a vřele ji poplálal do zádech.

Na začátku mola zaduněl hluboký hlas předstírající zlomené srdce. „Hele, jako cože! Odejdu na dvě minuty a už máš za mě náhradu?“

Mercy se odtáhla z Jaxova objetí a otočila se se širokým úsměvem na Kirka. Měl v ruce dva plné kelímky piva. Někde po cestě

od soudku k molu si sundal tričko, takže se mu vyrýsované prsní svaly a bicepsy hezky vyjímaly ve slábnoucím světle zapadajícího slunce. Měl husté střapaté blond vlasy a zrovna mu do obličeje spadla lokna, která zakryla jedno z jeho dokonale blankytných očí.

„Ale prosím tě, Kirku. Vždyť je to jen Jax.“ Mercy k němu přišla a stoupla si na špičky, aby ho políbila. Pak si od něj vzala pivo, které jí podával.

„Který se s námi kamarádil celé roky předtím, než sis vůbec všiml, že Mercy existuje,“ řekla Hunter a obrátila oči v sloup.

Kirk na svou obranu zvedl ruku, ve které nedržel pivo. „Au! Jen jsem si dělal legraci. Že jo, Jaxíku?“ Kirk se k Jaxovi nahnul a praštil ho do ramene, na což se Hunter zamračila a dala si ruce v bok. Jax se nepřesvědčivě zasmál a svrástil huňaté obočí.

„Jasně, že si Kirk jen dělal legraci!“ Než její sestra stačila vyvolat *další* hádku s Kirkem, Mercy mezi ně vkročila. „Lidi, mrkejte, co mi dal Kirk k narozeninám.“ Mercy si zpod trička vytáhla laciný řetízek z nerez oceli – a při tom si pomyslela, že až dorazí domů, musí si ho vyměnit za něco hezčího – a zvedla nahoru prstýnek, který se na něm houpal. „Od dnešního odpoledne nosím jeho třídní prsten.“

„Je to tak, zlatko. Ty a já jsme oficiálně pár!“

„Jsem tvoje přítelkyně, ne majetek. Vzpomínáš si? Mluvili jsme o tom, že když to takhle říkáš, zníš jako blbec,“ řekla Mercy.

„To je důvod, proč to neříkám.“ Kirk otevřel náruč a v modrých očích mu škádlivě jiskřilo. „Pojď ke mně, krásko.“

Mercy se přitulila k fotbalistově dokonale hrudi a přitom zaslechla sestru zamumlat: „To je dobrý. Dárek, co ho nic nestál, ale získal jím všechno.“

Mercy sestřino typické bručení ignorovala – a přála si, aby už pro jednou s jejím přítelem vycházela bez toho, aby na něm neustále hledala chyby. Přes Kirkovo rameno zahlédla záblesky oranžové a žluté. Vykroutila se mu z náručí. „Hele, zapálili táborák!“

„Jéé! No jo!“ řekla Emily. „Jdeme si opéct ty klobásy!“

„Dobrý nápad. Na tréninku jsem se poblil, takže umírám hladu,“ řekl Jax.

„Fůůj,“ řekla Hunter. „Nechápu, proč hraješ něco, po čem se pozvracíš.“

„Co tě nezabije, to tě posílí!“ řekl Kirk. Dal Mercy ruku kolem ramen, takže jen tak tak stačila popadnout obří kabelku, než ji odvedl po molu pryč. Skupinka se odebrala k ohni a stolům, od kterých byl výhled na klidné jezero, a Kirk řekl: „Hele, zlatko, tvoji klobásu mám u sebe.“

Mercy se zachichotala a štouchla do něj loktem. „Přestaň! A přece víš, že jsem veganka.“

„Doufám, že ti ale do jídelníčku přidám trochu toho proteinu.“ Předstíral, že šeptá, ale jeho poznámka se jim lehce nesla za zády až k Emily, Hunterovi a Jaxovi.

Emily předstírala, že zvrací. Hunter nic neřekla, ale Mercy věděla, že o Kirkově hloupoučké poznámce uslyší později, a zase si sama pro sebe řekla, že bude muset Kirkovi připomenout – znovu –, aby si dával pozor na pusu. Když byli o samotě, na nic si nehrál a nic nevykřikoval. Byl milý, citlivý a byla s ním legrace, ale stačilo, aby se k nim přidalo pár lidí, a hned se jeho vnitřní nejistota vyplížila ven tím nejhlupejším způsobem.

Nic se neděje, říkala si Mercy. Zlepší se to, když teď budeme spolu už déle a bude mít jistotu, že se neseberu a nezmizím jako jeho máma.